

71.
Elegia novissima;

qua

Pios Manes

V I R I

Nobilissimi, Spectabilis atq; Consultissimi

DN. DANIELIS
WACHSCHLAGERI,

Judicii Palæopolitani Assessoris gravissimi,
& de Republ. patria bene meriti

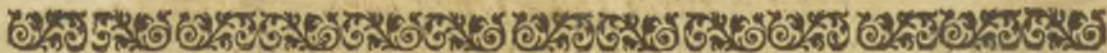
*Die XI. Octobr. post horam II. pom. inter preces hymnosq;
devotissimos adstantium placide defuncti, & XIV. ejus-
dem monumento Majorum solenniter illati.*

Anno M. DC. XCIII.

lugere voluit.

M. MARTINUS Böhm /

Prof. Publ. & Vis.

THORVNI,

Prelo Gymnasii, excudebat JOHANNES BALTHASAR BRESLER.

Lamina sicca mihi nondum, cum funera flerem,
 quæ Thorunensis nunc tumulavit humus.
 Nondum *Scheferii* perierunt mente dolores,
 quos peperit subito mors inopina mihi.
 Prætereo reliquos tacitus, quos traxit acerbus
 ex vitis obitus furris atq; solo.
 Intra tres menses, quom non cecidere fideles
 Christiadae? fati quom subiere jugum?
 Libera nulla domus nostra reperitur in urbe,
 a morbo, lethi multipliciq; malo.
 Ille gemit mortem peramandæ conjugis acrem,
 alter filioli, filiolaq; necem.
 Illa gemit raptum diro necis ense maritum,
 hic Patris, hæc Matris tristia busta dolet.
 Vix vix in nostra conspexeris urbe plateam,
 e qua non tulerit femina virq; pedem.
 Funera densantur: sed quis capit ista dolore
 sollicito? mortem quis putat esse simul?
 Impietas, factus, fraus & discordia latas,
 cum variis furtis apperuerit fores.
 O DEUS in qua nos servasti tempora? quot non
 duratis collis incubuere mala?
 Hæc ego dum tacita mecum meditabar avenâ,
 nescio quis nobis talia dicta refert:
 Publica quid quæreris turba malefacta maligna?
 crimina cur urbis voce tremente gemis?
 Est aliud, quod te, mentem cum corpore vexat,
 est aliud, quo te, pertrahit ipse dolor.
 En! *Wachschlagerus* periit sincerus *Achates*,
 Hospes *percharus*, munificusq; *Parens*.
 Huc, huc verte oculos lacrimans, hic sponte quæraris,
 privatae sortis tristia fata tuæ.
 Sic patitur magnam mens candida saepe ruinam,
 ejus dum subito firma columna cadit.
 Nec tamen immodico pascas tua corpora luctu,
 vivit in aeterna Duxq; Deusq; domo.
 Obstupui, steteruntq; comæ, vox faucibus hæsit,
 dum tanta privor prosperitate miser.

Nec

BIBLIOTEKA
 DR. H. H. H. H. H.
 W. H. H. H. H.

Nec refero tantum mea commoda, quæ modo cessant,
 publica sunt nobis nunc recitanda pie:
Wachschlager fuerat decus urbis, gloria Patrum,
 flos rebus, Patriæ portio magna suæ.
 Justitiam, summq; pius dilexit honestum,
 inq; foederatis arbiter æquus erat.
 Huic respondeo de jure erat ampla facultas,
 huic per affectus cordis & oris erat.
 Fraudis, nequitia, livoris & ambitionis,
 inter concives strenuus hostis erat.
 Romanos pulchre sermones ore sonabat,
 & nitidis potuit verba ligare modis.
 Magnanimam mentem *Genevosi* voce *Parentis*,
 ediderat, tristis quem mea Musa dolet.
 Vir probus & justus, qui publica, non sua, zelo
 tractavit vigili, nocte dieq; tenax.
 Oeconomus fuerat prudens, cui cura Senatus
 Magnifici in curam prælia bina dedit.
 His ita prospexit feliciter atq; benigne,
 ut laudet studium *Zoilus* ipse probum.
 Auxit fortunas urbis, sua commoda sprevit,
 noluit ac illis multiplicare domum.
 Heu voces, heu verba viri divina, memorq;
 ingenium, quo vis nunctua multa loco est?
 Gloria sed major morum est, & vita probata,
 quæ nunquam a recto devia jure fuit.
 Sacratam coluit Scripturam plenius ille,
 qua duce promeruit præmia summa poli.
 Ante duas licet hebdomadas febrilis adussit
 morbus eum, calidus torruit atq; calor:
 Ut sibi non constans aliquando multa referret,
 quæ rectis animis displicuisse solent;
 Attamen ereptus febrî, velut igne voraci,
 misit devotos ore animoq; sonos.
 Ah quoties sacros cantavit sedulus hymnos!
 Ah quoties fudit corde gemente preces!
 Si Tibi, sic dixit, *Pater optime sancteq;* possum
 in laudem, vita ducere fila mea.

Fiat!

*Fuit! sin vero hæc mihi commoda nulla salutis
 adferet: En Christi sanguine tutus ero!*
*Tu qui de nihilo cælum terramq; creasti
 non, cum carne mea, me nihil effugies.*
*Hac spe nil mortem facio, nil omnia curo,
 nil nihili vermes posse nocere scio.*
 Dixit & post aliquot parva intervalle dierum
 Numinis illum vox e statione iocatur.
 Nos quid? mærentes sic solvimus ore ioculas,
 ut Domino placuit: sic animisq; placet
 nostris. Supremi sit collaudata voluntas
 cæli. Sit nostro gloria summa Deo.
 Ad vos jam redeo Juvenes, dulcissima Patris
 pignora defuncti: vos mea verba regant.
 Vos nimio luctu Genitoris fletis acerbam
 mortem, his in terris qui Deus alter erat.
 Vos, inquam, maesti sitis virtute paterna,
 & studio studiis invigilate pio.
 Non vos seducat mundi fallacia, nec vos
 præcipites vitii turba maligna trahat.
 Vos cum CHRISTINA crescatis tempore quovis
 in laudem magni munificiq; DEI.
 Te quoq; par fratrum, qui fratris fata doletis,
 sublevet ex alto gratia dia polo.
 Unì restituat vires firmumq; vigorem
 corporis: alterius firma sit ara DEUS.
 Ne fratrem subita ploretis morte peremptum,
 cuiq; dies certum est fata dedisse suos.
 Et nos, cum Superi statuent, veniemus ad illum.
 Nemo parum vixit, cui pia vita fuit.

OS (O) OS